

ler i en beretning, herunder bevillingskontrolberetningen, at forelægge sagen for statsrevisorerne, selv om Domstolsstyrelsen har imødekommet revisionens bemærkninger. I disse tilfælde vil Justitsministeriet forinden være underrettet om sagen i forbindelse med den sædvanlige høringsprocedure. Statsrevisorerne vil på sædvanlig vis fra ministeren modtage en redegørelse, der må forventes at beskrive de tiltag, som Domstolsstyrelsens bestyrelse har iværksat eller har givet tilsagn om at iværksætte med henblik på forbedring af de påtalte forhold. I disse tilfælde vil ministerens manglende instruktionsbeføjelse over bestyrelsen være uden betydning for en hensigtsmæssig afslutning af revisions sagen.

5. Den manglende instruktionsbeføjelse bliver imidlertid problematisk i de tilfælde, hvor Domstolsstyrelsens bestyrelse ikke vil efterkomme Rigsrevisionens bemærkninger.

I sådanne tilfælde vil jeg i medfør af rigsrevisorlovens § 16, stk. 2, meddele min endelige stillingtagen direkte til justitsministeren, jf. pkt. 3, og senest 3 uger efter ministerens svar vil jeg fremsende sagen til statsrevisorerne.

Hvis Domstolsstyrelsen tilkendegiver ikke at ville iværksætte foranstaltninger til forbedring af administrationen, kan ministeren på grund af den manglende instruktionsbeføjelse og fravær af en umiddelbar sanktionsmulighed ikke foretage sig yderligere, men alene henvise til Domstolsstyrelsens udtalelse. I så fald vil ministeren ikke umiddelbart kunne ifalde ansvar, da ministeren har opfyldt sine forpligtelser til at besvare henvendelser fra rigsrevisor eller statsrevisorerne og i den forbindelse anmodet Domstolsstyrelsens bestyrelse om udtalelser i sagen.

Ministeren har på sit ressortområde en sædvanlig pligt til at følge med og holde sig orienteret om Domstolsstyrelsens virksomhed og i givet fald være opmærksom på, om forholdene i styrelsen kunne gøre det nødvendigt at orientere Folketinget eller et udvalg, eventuelt i forbindelse med overvejelser om fremsættelse af forslag til ændring af loven.

Af de almindelige lovbemærkninger, pkt. 10.1. om revision og budgetopfølgning, fremgår det, at ministeren i tilfælde, hvor et bestyrelsesmedlem gør sig skyldig i grov forsømmelse i udøvelsen af bestyrelseshvervet, kan indbringe en sag om afsættelse af bestyrelsesmedlemmet for Den Særlige Klageret. Der nævnes som eksem-

pel, at såfremt bestyrelsen eller en del af denne gør sig skyldig i grove budgetoverskridelser eller groft tilsidesætter bestyrelsens forpligtelser over for Rigsrevisionen, vil ministeren kunne indbringe afsættelsessager for Den Særlige Klageret vedrørende de pågældende bestyrelsesmedlemmer.

Jeg vil i sådanne stærkt kritisable tilfælde orientere statsrevisorerne i en beretning. Ministeren vil på sædvanlig vis være blevet hørt i sagen, så ministeren vil have haft lejlighed til efter høring hos Domstolsstyrelsens bestyrelse over for Rigsrevisionen at tilkendegive, om sagen efter ministerens opfattelse er af en sådan karakter, at spørgsmålet om afsættelse af bestyrelsen må overvejes.

Ministeren har som nævnt sanktionsmulighed over for bestyrelsen, når den gør sig skyldig i grov forsømmelse i udøvelsen af hvervet, idet ministeren kan indbringe en sag om afsættelse af bestyrelsesmedlemmerne for Den Særlige Klageret.

Der består derfor efter min opfattelse i sådanne revisions sager et ansvar for ministeren over for Folketinget, idet ministeren i disse sager skal træffe afgørelse om, hvorvidt den i lovforslaget forudsatte sanktionsmulighed skal bringes i anvendelse eller ej.

6. Der findes inden for bevillingssystemet kun få områder med tilsvarende manglende instruktionsbeføjelse og dermed indskrænket ministeransvar, som foreslået i L 21 om Domstolsstyrelsen.

For visse råd, nævn og styrelser, hvis opgaver omfatter faglig rådgivning, har ministeren ingen instruktionsbeføjelse med hensyn til indholdet heraf, mens ministeren har instruktionsbeføjelse for så vidt angår disse institutioners øvrige virksomhed.

For bloktilskudsordninger til fordel for amter og kommuner er der for så vidt angår modtagerkredsen ingen instruktionsbeføjelse for de involverede ministre. Ordningerne bygger dels på lov om kommunal udligning og generelle tilskud til kommuner og amtskommuner, dels på en årlig aftale mellem finansministeren og de kommunale organisationer, respektive Københavns og Frederiksberg Kommuner. Ministrenes ansvar er af overordnet karakter, idet de må følge op på, om de forudsætninger og betingelser, hvorunder bevillingerne er givet, faktisk opfyldes. Derimod